

Arrest

nr. 281 282 van 2 december 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 juni 2022 waarbij een aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 juni 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 januari 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag voor toelating tot verblijf in.

1.2. Op 16 juni 2022 wordt beslist tot onontvankelijkheid van de onder punt 1.1. vermelde aanvraag. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §3, tweede lid of §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, §2, tweede lid of artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende

de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 22.01.2022, in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam. O. (..)

Voorna(a)m(en): G. (..)

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Benin City

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxx

Verblijvende / verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden onontvankelijk.

De buitengewone omstandigheden worden geval per geval onderzocht. De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of naar een land waar zij tot verblijf is toegelaten, om de machtiging aan te vragen, dit door gegevens die zowel in België als elders kunnen worden gesitueerd.

De door betrokkene aangehaalde buitengewone omstandigheden luiden als volgt :

- Heeft 2 kinderen geboren op 31.12.2018 en 19.06.2020 en verwacht heel binnenkort een derde
- Haar partner/vader werkt hier en kan dus niet voor de kinderen zorgen
- Er wordt van haar verwacht dat ze naar Afrika terugkeert en wacht op de beslissing van Brussel. Dit is een voorwaarde en een inspanning die buiten verhouding staat.
- Dit is dan ook de reden waarom zij moet gemachtigd worden de aanvraag vanuit België te kunnen doen. Het feit dat betrokkene een gezin vormt met haar partner en samen kinderen hebben wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet in vraag wordt gesteld. Het feit dat zij zich hier heeft gevestigd, is een situatie die zij zelf heeft gecreëerd.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene op 04.05.2017 reeds in België verbleef. Dit blijkt uit de erkenningsakte van haar eerste kind dat op 05.02.2009 geboren is in Italië. Op 30.07.2018 heeft betrokkene ook een nieuw nationaal paspoort gekregen bij de Nigeriaanse ambassade te Brussel. Op 31.12.2018 wordt haar eerste kind met de referentiepersoon geboren te Herentals. Toch heeft betrokkene zich nooit aangemeld bij de gemeente om zich in orde te stellen met haar verblijfsrecht.

Het is pas voor huidige aanvraag 10-12bis van de wet van 15/12/1980, nl. januari 2022 dat zij zich naar de gemeente begeeft om een verblijfsvergunning aan te vragen. Al die tijd daarvoor heeft zij illegaal in het land verbleven.

Uit deze verblijfshistoriek blijkt dat het gezinsleven geheel werd gesticht tijdens illegaal verblijf, terwijl zij zich zoals eerder aangehaald uitgerekend hierop beroept om geen visum te moeten aanvragen via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Betrokkene was zich bewust van haar illegale preciaire situatie tijdens het uitbouwen van haar gezinsleven en nestelde zich jarenlang in illegaal verblijf. Deze redenering is de zaken op zijn kop zetten, uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden die de machtiging tot verblijf vanuit België zou moeten rechtvaardigen.

Het feit dat de partner niet voor de kinderen zou kunnen zorgen omdat hij werkt kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid gezien in België voldoende opvangmogelijkheden zijn voor kinderen van werkende ouders.

Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt Dit wordt bevestigd door het Europees Verdrag van de Mens (EVRM). Zo stel de Raad voor Vreemdelingenbetwisting in zijn arrest met nummer 157 399 d.d. 30.11.2015 stelt het volgende:

“De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, zoals in casu. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfssituatie van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM”. (hierbij worden ettelijke verwijzingen gegeven naar concrete arresten).

Bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten werd ook art. 74/13 in rekening gebracht Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene niet kan reizen. Niettegenstaande betrokkene in haar motivatiebrief vermeldt dat ze zwanger is van een derde kindje met haar partner werd hiervan geen enkel bewijs voorgelegd zodat ook hier geen rekening mee kan gehouden worden. Wat betreft het belang van de kinderen kunnen we ervan uitgaan dat de jongste kinderen kunnen meereizen met de moeder want

gezien zij nog niet leerplichtig zijn. Ondertussen kan de echtgenoot zijn job verder uitoefenen en zo voor de inkomsten blijven zorgen. De scheiding tussen betrokkene en haar partner is verre van absoluut, het gaat eerder om een tijdelijke scheiding tot betrokkene het vereiste visum D bekomen heeft. In tussentijd moet het voor betrokkene en haar partner mogelijk zijn om hun gezinsleven zo in te richten dat zij op afstand en met behulp van de hedendaagse media intensief contacten onderhouden en zo de gezinsband hecht kan blijven. Het staat de referentiepersoon trouwens ook vrij tijdens die tijdelijke scheiding zijn partner en kinderen te gaan bezoeken in Nigeria.

Tevens wil ik nog opmerken dat het betalingsbewijs van de retributie niet kan aanvaard worden gezien het enkel een getypt papier betreft zonder enig verwijzing of hoofdding van de bank.

De aanvraag is bijgevolg onontvankelijk.”

1.3. Op 21 juni 2022 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mevrouw

Naam: O. (..)

Voornaam: G. (..)

Geboortedatum: 24.12.1988

Geboorteplaats: Benin City,

Nationaliteit: Nigeria

in voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; geen geldig visum

Het feit dat zij samenwoont met een niet-EU-onderdaan en zij samen kinderen hebben geeft haar geen automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is slechts van tijdelijke duur : de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen voor een lang verblijf.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een verwijdering moet rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan en een derde land).

Bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten werd ook art. 74/13 in rekening gebracht. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene niet kan reizen. Niettegenstaande betrokkene in haar motivatiebrief vermeldt dat ze zwanger is van een derde kindje met haar partner werd hiervan geen enkel bewijs voorgelegd zodat ook hier geen rekening mee kan gehouden worden. Wat betreft het belang van de kinderen kunnen we ervan uitgaan dat de jongste kinderen kunnen meereizen met de moeder gezien zij nog niet leerplichtig zijn.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 8 EVRM, artikel 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), artikel 5.3 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (‘gezinsherenigingsrichtlijn’), artikelen 7 en 24 van het Handvest Grondrechten de Unie, van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals vervat in artikel 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, rechtszekerheid en het zorgvuldigheidsprincipe.

Artikel 5.3. Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt:

“Het verzoek wordt ingediend en behandeld wanneer de gezinsleden verblijven buiten het grondgebied van de lidstaat van verblijf van de gezinshereniger.

In afwijking hiervan kan een lidstaat in passende gevallen aanvaarden dat een verzoek wordt ingediend wanneer de gezinsleden zich reeds op zijn grondgebied bevinden.”

De Europese Commissie verduidelijkt in haar duiding bij de Gezinsherenigingsrichtlijn dat de lidstaten met oog op de eenheid van het gezin over een ruime beoordelingsmarge beschikken om te bepalen of de omstandigheden effectief gepast zijn:

“Overeenkomstig artikel 5, lid 3, tweede alinea, en overweging 7, kunnen de lidstaten, in passende gevallen, afwijken van de algemene regel van de eerste alinea en de richtlijn toepassen in situaties waar de eenheid van het gezin kan worden behouden vanaf het begin van het verblijf van de gezinshereniger³⁰. Daarom kunnen de lidstaten, in passende gevallen, aanvaarden dat een verzoek wordt ingediend wanneer de gezinsleden zich al op hun grondgebied bevinden. De lidstaten hebben een ruime beoordelingsmarge bij het bepalen van de gepastheid van de omstandigheden³¹.” Europese Commissie, Brussel, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, 3 april 2014, COM(2014) 210 final

Artikel 5.5. Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt:

“Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen.”

Ook artikel 12bis §7 Vreemdelingenwet bepaalt expliciet: “§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

Bij de tenuitvoerlegging van de Gezinsherenigingsrichtlijn zijn Lidstaten gehouden om artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie na te leven. Dit artikel, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist”

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: “1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”.

In casu is artikel 24 van het Handvest van toepassing. De bestreden beslissing betreft immers een tenuitvoerlegging van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Zoals Uw Raad eerder al bevestigd heeft is artikel 24.2 van het Handvest gebaseerd op het VN Kinderrechtenverdrag (zie RvV 21 februari 2013, nr. 97.183, bevestigd in cassatie door RvS 15 januari 2014, nr. 226.067). De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: “Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)” (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde (zie RvV 21 februari 2013, nr. 97.183, bevestigd in cassatie door RvS 15 januari 2014, nr. 226.067). Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3(1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions – by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.”

(cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General Measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/par. 12). Hieruit blijkt dat artikel 3.1 van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

Artikel 3.1 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind en het hoger belang van het kind brengen een onderzoeksplicht met zich mee.

Zoals M. Maes en A. Wijnants schrijven: “Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging” (M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T. Vreemd. 2016, nr. 1).

In deze is het interessant te kijken naar het EHRM in de zaak Rodrigues Da Silva en Hoogkamer t. Nederland. Met name gezien de jonge leeftijd van de betrokken kinderen, en de belangen die op het spel staan stelt het Hof dat er sprake is van excessief formalisme in hoofde van de staat door zich blind te staren op een bepaald element :

“44. In view of the far-reaching consequences which an expulsion would have on the responsibilities which the first applicant has as a mother, as well as on her family life with her young daughter, and taking into account that it is clearly in Rachael's best interests for the first applicant to stay in the Netherlands, the Court considers that in the particular circumstances of the case the economic well-being of the country does not outweigh the applicants' rights under Article 8, despite the fact that the first applicant was residing illegally in the Netherlands at the time of Rachael's birth. Indeed, by attaching such paramount importance to this latter element, the authorities may be considered to have indulged in excessive formalism.” EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer t. Nederland, nr 50435/99, 31 januari 2006, §44.)

De analogie kan gemaakt worden met huidige zaak. Waar het EHRM in Rodrigues Da Silva en Hoogkamer t. Nederland besloot tot excessief formalisme vanwege het belang dat de staat hechtte aan het feit dat de persoon in kwestie op het moment van de geboorte van haar dochter in onwettig verblijf verbleef, en gezien de zwaar doorwegende belangen van dat kind die daardoor geschaad werden, kan ook in casu gewezen worden op excessief formalisme in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken doordat deze eist dat verzoekster terugkeert naar Nigeria om van daaruit de aanvraag gezinshereniging in te dienen. Verzoekster heeft namelijk recht op gezinshereniging, het hoger belang van haar minderjarige kinderen én (ten tijden van het verzoek ongeboren, maar actueel pasgeboren) kind worden door deze vereiste geschaad én de gezinsherenigingsrichtlijn laat lidstaten toe om “in passende gevallen [te] aanvaarden dat een verzoek wordt ingediend wanneer de gezinsleden zich reeds op zijn grondgebied bevinden.”

Er is sprake van excessief formalisme om te eisen dat verzoekster, ondanks de het hoger belang van de minderjarige kinderen en hun recht door beide ouders verzorgd te worden het visum gezinshereniging vanuit de ambassade in Nigeria aanvraagt wanneer zij zich heden ten dage op het grondgebied bevindt. In deze dient gewezen te worden op de inhoud van artikel 5.3. Gezinsherenigingsrichtlijn dat toelaat dat lidstaten in “passende gevallen” kunnen toelaten dat aanvragen ingediend worden vanop het grondgebied. Het lijkt echter dat verwerende partij de maatstaaf van “onmogelijkheid” hanteert om te bepalen of een aanvraag vanop het grondgebied ingediend kan worden.

Het is niet in het hoger belang van verzoeksters minderjarige kinderen om naar Nigeria te verplaatsen voor onbepaalde tijd zodat hun moeder daar de aanvraag gezinshereniging kan indienen. In deze kan een

analogie gemaakt worden met het arrest *The Queen*, op verzoek van MA e.a. tegen *Secretary of State for the Home Department* (C-648/11 van 6 juni 2013) van het Hof van Justitie. Dat arrest betrof de verantwoordelijke lidstaat van niet-begeleide minderjarigen, waarin het Hof besliste dat het indruiste tegen het hoger belang van deze kwetsbare minderjarigen om het naar een andere lidstaat over te dragen gezien dit de procedure nodeloos lang zou verlengen:

“55 Aangezien niet-begeleide minderjarigen bijzonder kwetsbare personen zijn, komt het erop aan de procedure strekkende tot vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat niet langer te laten duren dan strikt noodzakelijk, hetgeen impliceert dat zij in beginsel niet aan een andere lidstaat worden overgedragen.

56 Deze overwegingen worden bevestigd door de vereisten van punt 15 van de considerans van verordening nr. 343/2003, waarin is gepreciseerd dat deze verordening is opgesteld met inachtneming van de grondrechten en de beginselen die met name in het Handvest worden erkend.

57 Een van deze grondrechten is onder meer het in artikel 24, lid 2, van het Handvest vervatte recht dat bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind de eerste overweging dienen te vormen.

58 Artikel 6, tweede alinea, van verordening nr. 343/2003 kan dus niet worden uitgelegd op een wijze waardoor dat grondrecht wordt geschonden (zie naar analogie arrest *Detiček*, reeds aangehaald, punten 54 en 55, en arrest van 5 oktober 2010, *McB.*, C-400/10 PPU, *Jurispr.* blz. I-8965, punt 60).

59 Hoewel enkel de eerste alinea van artikel 6 van verordening nr. 343/2003 uitdrukkelijk naar het belang van de minderjarige verwijst, heeft artikel 24, lid 2, van het Handvest, gelezen in samenhang met artikel 51, lid 1, ervan, tot gevolg dat de belangen van het kind ook de eerste overweging dienen te vormen bij ieder besluit dat de lidstaten op grond van de tweede alinea van dat artikel 6 vaststellen.

60 Dit vereiste om de belangen van het kind in aanmerking te nemen, impliceert in beginsel dat in omstandigheden als die welke de situatie van verzoekers in het hoofdgeding kenmerken, artikel 6, tweede alinea, van verordening nr. 343/2003 aldus wordt uitgelegd dat volgens deze bepaling de verantwoordelijke lidstaat de lidstaat is waar de minderjarige zich bevindt nadat hij er een asielverzoek heeft ingediend.

61 Zoals uit punt 55 van het onderhavige arrest blijkt, komt het er in het belang van niet-begeleide minderjarigen namelijk op aan de procedure tot vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat niet nodeloos te rekken maar hun een snelle toegang tot de procedures voor de toekenning van de vluchtelingenstatus te waarborgen.

62 Deze methode om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat is ingediend door een niet-begeleide minderjarige die geen op het grondgebied van een lidstaat verblijvend gezinslid heeft, is gebaseerd op een objectief criterium in de zin van punt 4 van de considerans van verordening nr. 343/2003.”

Er kan een analogie gemaakt worden tussen de situatie van niet-begeleide minderjarige asielzoekers, waarvoor de lidstaat waarin zij zich bevinden bevoegd is met als doel de belangen van deze kwetsbare groep minderjarigen te beschermen en de procedure zo kort mogelijk te maken, en de belangen van de minderjarige kinderen in casu. Ook zij bevinden zich reeds op het grondgebied van de verantwoordelijke lidstaat en een terugkeer naar Nigeria van verzoekster zou de procedure nodeloos rekken, hetgeen duidelijk niet in het hoger belang van minderjarige kinderen is volgens het Hof van Justitie.

Verzoekster haar kinderen hebben op grond van artikel 24.3 van het Handvest ook recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met beide ouders, tenzij dit tegen hun belangen indruist.

Vaderschap kan niet ingevuld worden vanuit het buitenland. Als ouder is het van belang fysiek en emotioneel beschikbaar te zijn voor je partner en je kinderen. Je moet je kinderen kunnen vastpakken, troosten, op de schoot houden, voorlezen, dingen aanleren, spelen, ...

Een kind van 3 jaar, een kind van 2 jaar en een zuigeling, zijn niet in staat om betekenisvol contact te hebben via sociale media of via videobeelden.

Verweerder stelt op stereotiepe wijze dat verzoeker een band kan onderhouden met zijn kinderen via moderne communicatiemiddelen.

Online communicatie met kleine kinderen is totaal onvoldoende aangezien ze aan meer contact nood hebben dan enkel via online communicatie. Met een baby van enkele maanden ouden kan men niet communiceren met moderne communicatiemiddelen (RvV nr. 236 222 van 29 mei 2020).

Het EHRM heeft dienaangaande ook reeds gesteld dat: “dans les affaires touchant la vie familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irrémédiables sur les relations entre l'enfant et le parent qui ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent (*Ignaccolo-Zenide c. Roumanie*, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-I ; voir aussi, *mutatis mutandis*, *Maire c. Portugal*, no 48206/99, § 74, CEDH 2003-VI, *Pini et autres c. Roumanie*, précité).” (zie EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, *Moretti en Benedetti / Italië*, punt 70).

Of: "in zaken die betrekking hebben op het familieleven, kan het verstrijken van de tijd onomkeerbare gevolgen hebben voor de relaties tussen een kind en een ouder die niet met hem leeft. Inderdaad, het verbreken van het contact tussen een zeer jong kind kan aanleiding geven tot een toenemende verslechtering van zijn verhouding met zijn ouder" (eigen vertaling).

De kinderen van verzoekster hebben recht op contact met hun beide ouders.

Daarenboven heeft verzoekster ook een dochter die in Italië geboren is en wel degelijk schoolplichtig is. Verwerende partij heeft weet van haar bestaan, ze wordt vermeld in de bestreden beslissing, en van haar leeftijd. Dit gezinsleven bestond alleszins al voor verzoekster naar België kwam, en er is ook een band met verzoeksters partner die zich als een vader beschouwt voor zijn stiefdochter.

Gelet op het feit dat verzoekster vier kinderen heeft in België, die kinderen hun privéleven hier hebben uitgebouwd en banden hebben en willen blijven onderhouden met hun respectievelijke vaders, waarvan de jongste een zuigeling is en de oudste een schoolgaand kind van 13 jaar oud, meent verzoekster dat het wel degelijk om omstandigheden gaat die als passend kunnen aanzien worden in de zin van artikel 5.3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Zo er hier twijfel over zou bestaan, vraagt verzoekster Uw Raad om hierover aan het Hof van Justitie de volgende prejudiciële vraag te stellen:

Moet artikel 5.4 van de Gezinsherenigingsrichtlijn aldus worden uitgelegd dat ook in het geval dat een verzoeker verklaart zich in een 'gepast geval' in de zin van artikel 5.3. van de richtlijn te bevinden, de beslissing uiterlijk na 9 maanden moet genomen worden. En moet artikel 5.4 van de Gezinsherenigingsrichtlijn aldus worden uitgelegd dat een termijn van 2 jaar en 9 maanden om de beslissing te nemen als onredelijk lang moet beschouwd worden?

Moet artikel 5.3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn aldus worden uitgelegd dat 'in passende gevallen' moet gelezen worden als 'buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het vereiste visum te vragen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van de lidstaat'?

Moeten artikel 5.3 en artikel 5.5, van de Gezinsherenigingsrichtlijn, samen gelezen met artikel 7 en 24 van het Handvest, aldus worden uitgelegd naar analogie met HvJ, C-648/11 van 6 juni 2013, dat het feit dat verzoeker 3 kinderen en een stiefkind heeft met de referentiepersoon, die allen in de lidstaat verblijven, een passend geval kan uitmaken, gezien een terugkeer de procedure nodeloos zou rekken en gezien dit in zou druisen tegen het hoger belang van deze kinderen?

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Aan het bestaan van een gezinsleven met haar partner en kind, of aan de hechtheid hiervan kan niet getwijfeld worden. Verwerende partij stelt niet in twijfel dat er effectief sprake is van een gezinsleven en erkent dit ook in de bestreden beslissing door te stellen.

Vervolgens stelt verwerende partij dat verzoekster de huidige situatie zelf gecreëerd heeft. Los daarvan, neemt dat echter geenszins weg dat verwerende partij rekening moet houden met het gezins- en privéleven van verzoekster, hetgeen zij naliet te doen. Ve

In feite was niet enkel verzoekster op de hoogte van haar eigen illegaal verblijf, ook verwerende partij was hiervan op de hoogte.

Het EHRM oordeelde in het Grote Kamer arrest Jeunesse t. Nederland dat het niet enkel tegengeworpen kan worden aan de persoon in onwettig verblijf dat hij of zij wist dat er geen wettig verblijf aan de grondslag lag van het uitbouwen van een prive- en gezinsleven, maar dat het eveneens een verantwoordelijkheid is van de staat in kwestie die het verblijf van een persoon zonder wettig verblijf dergelijk lang tolereert dat het normaal is dat deze laatste culturele sociale en familiale banden ontwikkeld. Met name met het hoger belang van de kinderen op wie de beslissing eveneens betrekking heeft moet rekening gehouden worden: "116. The Court considers that a second important feature of the instant case is the fact that the applicant has been in the Netherlands for more than sixteen years and that she has no criminal record. Although

she failed to comply with the obligation to leave the Netherlands, her presence was nevertheless tolerated for a considerable period of time by the Netherlands authorities, while she repeatedly submitted residence requests and awaited the outcome of appeals. The tolerance of her presence for such a lengthy period of time, during which for a large part it was open to the authorities to remove her, in effect enabled the applicant to establish and develop strong family, social and cultural ties in the Netherlands. The applicant's address, where she has been living for the last fifteen years, has always been known to the Netherlands authorities.

(...)

118. The Court fourthly considers that the impact of the Netherlands authorities' decision on the applicant's three children is another important feature of this case. The Court observes that the best interests of the applicant's children must be taken into account in this balancing exercise (see above § 109). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135, and *X v. Latvia*, cited above, § 96).

(...)

119. Noting that the applicant takes care of the children on a daily basis, it is obvious that their interests are best served by not disrupting their present circumstances by a forced relocation of their mother from the Netherlands to Suriname or by a rupturing of their relationship with her as a result of future separation. In this connection, the Court observes that the applicant's husband provides for the family by working full-time in a job that includes shift work. He is, consequently, absent from the home on some evenings."

(ECtHR, case of *Jeunesse v. the Netherlands*, Application no. 12738/10, 3 October 2014, §116-119.)

Net zoals in de zaak *Jeunesse* is verzoekster reeds lange tijd in België, namelijk bijna 10 jaar.

Ook voor verzoekster geldt het feit dat verwerende partij op de hoogte was van haar jarenlange onwettig verblijf.

Ook in het geval van verzoekster werd onvoldoende rekening gehouden met haar privé- en gezinsleven in België louter en alleen vanuit het idee dat dit gesticht werd vanuit onwettig verblijf.

Het is duidelijk dat het EHRM zowel in de zaak *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer t. Nederland* als in *Jeunesse t. Nederland* het hoger belang van het kind in functie van artikel 8 EVRM zwaar laat doorwegen als primordiale overweging. Verwerende partij heeft het hoger belang van het kind in de belangenafweging die zij maakte allesbehalve voldoende gewicht gegeven: het hoger belang van het kind wordt nergens in de bestreden beslissing effectief vermeld, en verwerende partij gaat te kort door de bocht door te stellen dat voor dergelijk jonge kinderen, dat door de bestreden beslissing voor onbepaalde duur van een van de ouders gescheiden zal worden, dat in tussentijd moet het perfect mogelijk zijn voor betrokkene om hun gezinsleven zo in te richten dat zij op afstand intensief contacten onderhouden en zo de gezinsband hecht kan blijven. In tegenstelling tot hetgeen besloten wordt in de bestreden beslissing, gaat deze wel degelijk rechtstreeks in tegen het hoger belang van het kind en vormt deze een schending van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij beperkte zich integendeel tot een ongefundeerde stelling dat de terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst om aldaar eventueel een aanvraag in te dienen om op legale wijze naar België te komen niet in disproportionaliteit zou staan ten aanzien van haar recht op een gezins- of privéleven.

Verwerende partij besluit dat verzoekster niet aantoonde dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt in de zin van artikel 12bis Vreemdelingenwet die haar verhinderen 'tijdelijk' (in feite voor onbepaalde duur) terug te keren naar Nigeria. Er werd door verwerende partij echter onvoldoende rekening gehouden met de feitelijke omstandigheden én onvoldoende gewicht gegeven aan het privé- en gezinsleven van verzoekster zoals beschermd onder artikel 8 EVRM. Had zij dit wel gedaan, *quod non*, had verwerende partij tot de conclusie gekomen dat verzoekster zich wel degelijk in buitengewone omstandigheden bevindt die nopen tot de toepassing van artikel 12bis Vreemdelingenwet en die een aanvraag vanop het grondgebied toelaten.

Artikel 12bis Vreemdelingenwet stelt verder "De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 12bis, §4, eerste lid en de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook naar artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In de eerste bestreden beslissing wordt voorts gemotiveerd waarom de aanvraag onontvankelijk is, waarbij wordt verwezen naar het feit dat de door de verzoekende partij aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet en worden ook de redenen hiervoor uiteengezet.

Ook de tweede bestreden beslissing bevat een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verder wordt feitelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig visum en worden de elementen inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet besproken.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat niet werd voldaan aan de formele motiveringsverplichting.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht dient te worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen, artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.](1) Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel

49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

– hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

– de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

5° [...]

6° [...]

7°[...]"

Artikel 12bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

(...)

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

(...).”

Uit de bovenstaande bepalingen blijkt dat op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet de geregistreerde partner van een derdelander met een onbeperkte machtiging tot verblijf van rechtswege is toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits evenwel is voldaan aan bepaalde voorwaarden. Zo moet een vreemdeling die verklaart zich in een van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen te bevinden, zijn aanvraag in principe indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Indien hij zich echter bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en daartoe alle vereiste bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit, kan hij zijn aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats. Het gemeentebestuur moet zich dan onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de gemachtigde.

2.6. De verzoekende partij diende op 22 januari 2022 een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Door middel van de eerste bestreden beslissing wordt deze aanvraag geweigerd omdat de verzoekende partij volgens de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet heeft aangetoond dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen terug te keren naar haar land om daar het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

2.7. Artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn dat betrekking heeft op de indiening en de behandeling van het verzoek tot toegang en verblijf in het kader van het recht op gezinshereniging.

Artikel 5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn luidt als volgt:

“Indiening en behandeling van het verzoek

Artikel 5

1. (...)

2. (...)

3. Het verzoek wordt ingediend en behandeld wanneer de gezinsleden verblijven buiten het grond-gebied van de lidstaat van verblijf van de gezinshereniger.

In afwijking hiervan kan een lidstaat in passende gevallen aanvaarden dat een verzoek wordt ingediend wanneer de gezinsleden zich reeds op zijn grondgebied bevinden.

4. Zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk negen maanden na de datum van indiening van een verzoek, stellen de bevoegde instanties van de lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, schriftelijk in kennis van de ten aanzien van hem genomen beslissing.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van het verzoek, kan de in de eerste alinea genoemde termijn verlengd worden.

Een eventuele beslissing tot afwijzing van het verzoek wordt gemotiveerd. Gevolgen van het uitblijven van een beslissing bij het verstrijken van de in de eerste alinea genoemde termijn moeten bij de nationale wetgeving van de betrokken lidstaat worden geregeld.

5. Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen.”

In de mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86 inzake het recht op gezinshereniging, (COM (2014) 210 final van 3 april 2014) wordt het volgende uiteengezet:

“3. INDIENING EN BEHANDELING VAN HET VERZOEK

3.1. Indiening van het verzoek

Krachtens artikel 5, lid 1, moeten lidstaten bepalen of het verzoek tot toegang en verblijf door de gezinshereniger dan wel door het gezinslid of de gezinsleden moet worden ingediend. In artikel 5, lid 3, wordt de algemene regel vastgesteld dat een verzoek moet worden ingediend en behandeld wanneer de gezinsleden buiten het grondgebied van de lidstaat van verblijf van de gezinshereniger verblijven.

Overeenkomstig artikel 5, lid 3, tweede alinea, en overweging 7, kunnen de lidstaten, in passende gevallen, afwijken van de algemene regel van de eerste alinea en de richtlijn toepassen in situaties waar de eenheid van het gezin kan worden behouden vanaf het begin van het verblijf van de gezinshereniger³⁰. Daarom kunnen de lidstaten, in passende gevallen, aanvaarden dat een verzoeken wordt ingediend wanneer de gezinsleden zich al op hun grondgebied bevinden. De lidstaten hebben een ruime beoordelingsmarge bij het bepalen van de gepastheid van de omstandigheden³¹.”

En

“³⁰ Artikel 3, lid 5, voorziet expliciet in de mogelijkheid voor de lidstaten om gunstigere bepalingen vast te stellen of te handhaven.

³¹ De lidstaten kunnen bijvoorbeeld afwijkingen overwegen in het geval van pasgeborenen, onderdanen van derde landen die geen visum nodig hebben, een situatie waarin een afwijking het beste wordt geacht voor de belangen van minderjarige kinderen, een relatie die is ontstaan voor binnenkomst en waarbij de partners gedurende een aanzienlijke periode hebben samengewoond, humanitaire redenen, etc. Deze voorbeelden zijn niet exhaustief en hangen altijd af van het individuele geval.”

Uit artikel 5, lid 3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn volgt dat een verzoek tot gezinshereniging in principe wordt ingediend en behandeld wanneer de gezinsleden verblijven buiten het grondgebied van de lidstaat van verblijf van de referentiepersoon. Tevens volgt uit artikel 5, lid 3 van de Gezinsherenigings-richtlijn dat lidstaten in passende gevallen kunnen aanvaarden dat een verzoek wordt ingediend wanneer de gezinsleden zich reeds op het grondgebied bevinden. In de hogervermelde mededeling van de Commissie wordt benadrukt dat de lidstaten een ruime beoordelingsmarge hebben bij het bepalen van “de gepastheid van de omstandigheden” en worden een aantal voorbeelden van “passende gevallen” aangehaald: “De lidstaten kunnen bijvoorbeeld afwijkingen overwegen in het geval van pasgeborenen, onderdanen van derde landen die geen visum nodig hebben, een situatie waarin een afwijking het beste wordt geacht voor de belangen van minderjarige kinderen, een relatie die is ontstaan voor binnenkomst en waarbij de partners gedurende een aanzienlijke periode hebben samengewoond, humanitaire redenen, etc.” Hierbij wordt nog benadrukt dat de gegeven voorbeelden niet exhaustief zijn en altijd afhangen van het individuele geval.

Deze richtsnoeren zijn niet bindend.

In het licht van het aangevoerde hoger belang van het kind is het van belang om te wijzen op het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, waarin het volgende wordt overwogen:

“78. De lidstaten moeten immers niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie arresten Parlement/Raad, punt 105, en Detiček, punt 34).

79. Het is juist dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontfangen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging (zie in die zin arrest Parlement/Raad, punt 59).

80. Bij een dergelijk onderzoek en met name bij de bepaling of de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/86 zijn vervuld, moeten de bepalingen van deze richtlijn echter tegen de achtergrond van de artikelen 7 en 24, leden 2 en 3, van het Handvest worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van punt 2 van de considerans en artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen.

86. Het is aan de bevoegde nationale autoriteiten, bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86 en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen.”

Artikel 7 van het Handvest bevat rechten die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus dient aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci).

Artikel 24.2 van het Handvest luidt als volgt: *“2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.”*

Er wordt verwezen naar wat hierboven over de mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van de Gezinsherenigingsrichtlijn werd gesteld. Uit het een en ander volgt dat, zonder afbreuk te doen aan hun beoordelingsmarge, Lidstaten gehouden zijn om verzoeken om gezinshereniging te onderzoeken in het belang van betrokken kinderen en dit teneinde het gezinsleven te begunstigen. Lidstaten dienen bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86/EG – inclusief de vraag of er sprake is van een passend geval (d.i. een buitengewone omstandigheid) waar een verzoek tot gezinshereniging op het grondgebied kan worden ingediend – een *“evenwichtige en redelijke beoordeling te maken van alle in het geding zijnde belangen”* en *“daarbij in het bijzonder rekening te houden met belangen van de betrokken kinderen”*.

Ten slotte wijst de Raad nog op de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM omvat zowel negatieve als positieve verplichtingen voor Staten. Wanneer een vreemdeling nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, quod in casu, moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *‘fair balance’*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Wat immigratie betreft, oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het

EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In die zin stelt het EHRM dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, par. 70).

Evenwel, waar kinderen betrokken zijn, moeten deze elementen van migratiecontrole worden afge-wogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toege-kend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderings-maatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, *Polidario v. Zwitserland*; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135-136; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, *M.P.E.V. v. Zwitserland*; EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, *Kaplan e.a. v. Noorwegen*; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland* (GK), par. 135-136).

2.8. In de eerste bestreden beslissing wordt aangaande het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij, alsook betreffende het belang van de minderjarige kinderen het volgende gemotiveerd:

“Het feit dat betrokkene een gezin vormt met haar partner en samen kinderen hebben wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet in vraag wordt gesteld. Het feit dat zij zich hier heeft gevestigd, is een situatie die zij zelf heeft gecreëerd.

(..)

Uit deze verblijfshistoriek blijkt dat het gezinsleven geheel werd gesticht tijdens illegaal verblijf, terwijl zij zich zoals eerder aangehaald uitgerekend hierop beroept om geen visum te moeten aanvragen via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Betrokkene was zich bewust van haar illegale preciaire situatie tijdens het uitbouwen van haar gezinsleven en nestelde zich jarenlang in illegaal verblijf. Deze redenering is de zaken op zijn kop zetten, uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden die de machtiging tot verblijf vanuit België zou moeten rechtvaardigen.

Het feit dat de partner niet voor de kinderen zou kunnen zorgen omdat hij werkt kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid gezien in België voldoende opvangmogelijkheden zijn voor kinderen van werkende ouders.

Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele

tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt Dit wordt bevestigd door het Europees Verdrag van de Mens (EVRM).

(..)

Bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten werd ook art. 74/13 in rekening gebracht Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene niet kan reizen. Niettegenstaande betrokkene in haar motivatiebrief vermeldt dat ze zwanger is van een derde kindje met haar partner werd hiervan geen enkel bewijs voorgelegd zodat ook hier geen rekening mee kan gehouden worden. Wat betreft het belang van de kinderen kunnen we ervan uitgaan dat de jongste kinderen kunnen meereizen met de moeder want gezien zij nog niet leerplichtig zijn. Ondertussen kan de echtgenoot zijn job verder uitoefenen en zo voor de inkomsten blijven zorgen. De scheiding tussen betrokkene en haar partner is verre van absoluut, het gaat eerder om een tijdelijke scheiding tot betrokkene het vereiste visum D bekomen heeft. In tussentijd moet het voor betrokkene en haar partner mogelijk zijn om hun gezinsleven zo in te richten dat zij op afstand en met behulp van de hedendaagse media intensief contacten onderhouden en zo de gezinsband hecht kan blijven. Het staat de referentiepersoon trouwens ook vrij tijdens die tijdelijke scheiding zijn partner en kinderen te gaan bezoeken in Nigeria.

(..)"

De Raad kan de verzoekende partij volgen in haar standpunt dat de gedane belangenafweging bezwaarlijk kan worden beschouwd als een concrete, evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen, in het bijzonder de belangen van de betrokken kinderen versus de belangen van de Staat.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij via het gemeentebestuur van Grobbendonk reeds op 30 mei 2018 op de hoogte werd gesteld van het feit dat de verzoekende partij samen met haar oudste kind, geboren op 5 februari 2009 in Italië en van Nigeriaanse nationaliteit, in België verbleef en dat het kind eind augustus 2017 werd ingeschreven op een school in België. Op dat ogenblik verbleef de verzoekende partij met haar kind ook reeds bij O.L. (ondertussen de partner van de verzoekende partij). Er blijkt niet dat de verwerende partij na op de hoogte te zijn gesteld van de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij is overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en aldus stappen heeft ondernomen om een einde te maken aan de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij. Op 31 december 2018 wordt het eerste gemeenschappelijk kind geboren. Op 19 juni 2020 wordt een tweede gemeenschappelijk kind geboren. De aanvraag voor toelating tot verblijf werd ingediend op 22 januari 2022 en bevindt zich niet in het administratief dossier. Uit een door de Dienst Vreemdelingenzaken opgestelde samenvatting blijkt dat de verzoekende partij als redenen waarom zij de aanvraag niet in het buitenland kan indienen aanhaalde:

"Motivatie

-Heeft 2 kinderen °31.12.2018 en 19.06.2020

-Verwacht binnenkort een derde

-Partner/vader werkt hier en kan niet voor de kinderen zorgen

-Zij wordt verondersteld naar Afrika terug te keren en te wachten op de beslissing van Brussel

-Dit is een voorwaarde en een inspanning die buiten verhouding staat

-Dit is de reden waarom zij moet gemachtigd worden de aanvraag vanuit België te doen".

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij er wel op wijst dat de verzoekende partij en haar partner hun gezinsleven zijn begonnen tijdens illegaal verblijf. Met deze motivering kan evenwel bezwaarlijk worden gesteld dat alle relevante feiten en omstandigheden die betrekking hebben op het belang van de kinderen, zoals de zeer jonge leeftijd en het beleefde gezinsleven tussen en met beide ouders, in de belangenafweging werden betrokken. Met de motivering dat in België voldoende opvangmogelijkheden zijn voor kinderen zodat het argument dat de partner werkt niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid, gaat de verwerende partij eraan voorbij dat de zeer jonge kinderen in een dergelijke redenering worden gescheiden van hun moeder, terwijl zij niet ontkent dat de verzoekende partij samenwoont met haar kinderen en er blijkens het administratief dossier geen indicaties voorliggen dat zij geen primaire zorgfiguur is in het leven van de kinderen. Ook omgekeerd, waar de verwerende partij motiveert dat de jongste kinderen, aangezien ze nog niet leerplichtig zijn, met de verzoekende partij kunnen meereizen, houdt dit in dat de kinderen (tijdelijk) worden gescheiden van hun vader, dit terwijl – gelet op het feit dat de kinderen sinds hun geboorte steeds hebben samengewoond met hun vader en de duurzaamheid en stabiliteit van de gezinsrelatie niet in vraag wordt gesteld – redelijkerwijze kan worden aangenomen dat ook de vader een primaire rol speelt in het leven van de kinderen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij met haar motivering volledig abstractie maakt van het feit dat beide ouders op dagelijkse basis instaan voor de zorg voor hun kinderen.

Door het louter stellen dat de verzoekende partij en haar partner hun gezinsleven zo kunnen inrichten dat zij op afstand intensief contacten kunnen onderhouden, blijkt geenszins dat met alle voornoemde elementen en alle belangen van de zeer jonge minderjarige kinderen rekening werd gehouden. Verder laat de verwerende partij na om uiteen te zetten waarom de belangen van de staat zouden moeten doorwegen op het belang van de kinderen van respectievelijk bijna vier en twee jaar oud en meer bepaald waarom de belangen van de staat een tijdelijke scheiding vergen tussen de gezinsleden, hoewel het nog heel jonge kinderen betreft en hoewel het effectief beleefde gezinsleven niet in vraag worden gesteld. Dit te meer in het licht van de vaststelling dat de verwerende partij – hoewel op de hoogte van de illegale verblijfssituatie van verzoekende partij – nooit stappen heeft ondernomen om hieraan een einde te stellen. Daardoor is de verzoekende partij ook in de mogelijkheid geweest om haar gezinsleven in België nog verder te ontwikkelen. De Raad herinnert eraan dat de ruime beoordelings-marge die de verwerende partij ontegensprekelijk heeft in deze, eveneens een meer nauwgezette motiveringsplicht vereist. Deze meer nauwgezette motiveringsplicht geldt des te meer in het licht van artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet dat moet worden uitgelegd in het licht van de Gezinsherenigingsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verder blijkt dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissingen ook hoegenaamd geen rekening heeft gehouden met de belangen van het dertienjarige kind van de verzoekende partij, en dit hoewel, zoals de verzoekende partij ook stelt, blijkens de motieven van de eerste bestreden beslissing (alook uit nazicht van het administratief dossier), de verwerende partij op de hoogte was van het bestaan van dit kind nu zij erop wijst: *“Uit het dossier blijkt dat betrokkene op 04.05.2017 reeds in België verbleef. Dit blijkt uit de erkenningsakte van haar eerste kind dat op 05.02.2009 geboren is in Italië.”* De verwerende partij houdt evenwel in haar beoordeling enkel – weze het op niet afdoende wijze, gelet op de bespreking hoger – rekening met het hoger belang van de jongste kinderen, nu zij motiveert: *“Wat betreft het belang van de kinderen kunnen we ervan uitgaan dat de jongste kinderen kunnen meereizen met de moeder want gezien zij nog niet leerplichtig zijn.”* Hoewel niet blijkt dat de verzoekende partij het feit dat haar dertienjarige dochter in België naar school gaat en onderdeel uitmaakt van het gezin met haar partner als buitengewone omstandigheid heeft aangehaald in haar aanvraag, wijst de Raad erop dat de verwerende partij zelf verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en zij aldus zelf erkent dat zij rekening moet houden met het hoger belang van de kinderen. Er blijkt evenwel niet dat de verwerende partij in casu de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd door, minstens bij het treffen van de tweede bestreden beslissing, geen rekening te hebben gehouden met het hoger belang van de dertienjarige dochter van verzoekende partij.

2.9. In de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij er in essentie op dat de verzoekende partij nooit werd toegelaten tot verblijf en dat het slechts gaat om een tijdelijke scheiding waarbij de verzoekende partij niet aantoonde dat zij de enige zorgdrager is voor de minderjarige kinderen noch dat de partner de zorg voor de kinderen niet op zich zou kunnen nemen. Verder wijst de verwerende partij erop dat nauwe contacten in tussentijd kunnen worden onderhouden via moderne communicatie-middelen. Tevens wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij zich in deze situatie bevindt door te kiezen voor illegaal verblijf. De verwerende partij besluit dat rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het verweer in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan de bespreking hoger, zodat het volstaat hiernaar te verwijzen.

2.10. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, mede in het licht van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet juncto artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er bestaat aldus geen noodzaak om over te gaan tot de bespreking van de overige onderdelen van dit middel of van de andere middelen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 juni 2022 waarbij een aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater) en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 juni 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER